

ZÁjpadnÁ- Montana 2006 (1. Á•Ájst)

PÁ™Á-spÁ›vek pÁ™idal Radek Kastner

[31.05.2010]

AktualizovÁjno [31.05.2010]

O: Koncem zÁjÁ™Á- jsme Beth a jÁj zaÁ¾ili chladnÁ© prÁjzdniny vÁ Glacier, vÁ MontanÁ›. ChtÁ›l jsem Glacier navÁjtÁ-vit uÁ¾ Á™adu let, ale upÁ™Á-mnÁ› Á™eÁ•eno jsem se bÁjil kvÁ›li pÁ™Á-tomnosti medvÁ›dÁ™ grizzly. Ano vÁ-m, Á¾e statistiky Á™Á-kajÁ-, Á¾e mnohem vÁ›tÁjÁ- nebezpeÁ•Á- nÁjm hrozÁ- od infarktÁ™, autonehod, Á›derÁ™ blesku, nebo setkÁjnÁ- sÁ UFO, ale prosÁ-m vÁjs, tady mluvÁ-me o medvÁ›dech grizzly! Ale vyprÁjvÁ›nÁ- o krÁjsnÁ½ch vÁ½hledech a pÁ™ekypujÁ-cÁ-m Á¾ivotÁ› nakonec pÁ™ekonaly moje obavy.

Glacier nenÁ-

zrovna bohatÁ½ na masoÁ¾ravÁ© rostliny, ale rozhodnÁ› tam byly nÁ›jakÁ© druhy, kterÁ© stÁjly za vyhledÁjnÁ-. A co je nejzajÁ-mavÁ›jÁjÁ-, dozvÁ›dÁ›l jsem se, Á¾e naÁ blÁ-zkÁ½ch lokalitÁjch vÁ MontanÁ› byla zaznamenÁjna Drosera linearis. Toto bylo opravdovÁ© pÁ™ekvapenÁ-, protoÁ¾e tento druh je normÁjnÁ› pova¾ovÁjn za omezenÁ½ na oblast velkÁ½ch jezer!

VÁ›ci vypadaly velmi napÁ-navÁ›!

VÁ½let:

Tento vÁ½let

vedl do Glacier National Park, kterÁ½ je vÁ severozÁjpadnÁ- Á•Ájsti Montany, pÁ™Á-mo proti hranici sÁ Kanadou.

Glacier je

velká park, vztáhá- ne 4000km². Prohlášen mástem svatého dictv-
v r. 1995, je to krásná země s vzhledem hustotou divoké zvěře. Jeho
ledovcová krajina má úrodné údolí- ve tvaru U a visutá údolí-. Bohužel, těch
váce než 150 ledovců, které existovaly v 19. Století- velmi ustoupilo kvůli
globální změně klimatu. Když jsme tam byli, stále existovalo okolo 27, a byly
to pouhé stáiny toho, které byly, když byl park založen. I když pět z nich
ledovců má dle předpovědí- zmizet do roku 2030. To je opravdu smutné. Dopady na
místní- ekologické, co zmizí- ledovce, jsou neznámé.

V oblasti

se vyskytuje málo, ale zajímavých sada masožravých rostlin: pír bublinatek (*Utricularia intermedia*, *U. macrorhiza*, a
U. minor), tuňice (*Pinguicula macroceras*), a rosnatka (*Drosera rotundifolia*). Má jsem
v plánu máti otevřenou a dát se po dalších- ch družích, které mohly být
přehlédnuty, jako *Utricularia gibba*
nebo *Utricularia ochroleuca*. Hory
v této oblasti (ale ne Glacier sám) mály lokality s *Drosera anglica* a co je nejzajímavější-
dozvěděl jsem se, že se v oblasti objevila *Drosera linearis*! Toto jistě zasluhovalo prozkoumat.

I když tento

vzhled byl zaměřen na sledování- scéně a divoké zvěře, masožravé rostliny
poskytovaly další- zájem!

Stanovisko:

Některé lokality, které jsme navštívili, byly citlivé. Proto nepřiložím
informace o jejich umístění-. Za toto nezbytné opatření- se omlouvám.

Rád bych

ukončil máj vod podkovinám- nkolika lidem, kteří mi pomohli s vzhledem
předtímto vzhledem. V abecedním pořadí- podle přímějí-, jsou to Peter
Lesica (University of Montana), Maria Mantas (The Nature Conservancy), Scott
Mincemoyer (Montana Natural Heritage Program), Lois Olsen (USDA Forest
Service), Hawkeye Rondeau a Steve Shelly (USDA Forest Service).

Krásná sledování- savců:

Hustota

savců v Montaně, a obzvlášť v Glacier, je obrovská. A nemluví- m jen o
malých- ch hrabáčích a myšičích- mlouvám o velkých- ch savců- ch. Savců- jsou
překvapivě- blízko. Nejsem fotografem divoké zvěře, ale i tak jsem byl potěšen

třetí obrázky jelena, ovce tlustorohého, losa, a svižná brázdilová. Ten svižný brázdilová je mimochodem nejvíce druhem svižná v severní Americe.

Je vředy

vzrušující - vidět černé medvědy ve volném prostředí (tady je blonďatý černý medvěd, kterého jsme Beth a zaznamenali při kalifornském včelstvu za Utricularia minor), a v Glacier je jejich populace. Ale já jsem se obával medvědí grizzly. Já včelstvu, 3/4e má obavy byly při ehnaně " riziko autonehody, dehydratace, pádu, atd. je mnohem větší. Nakonec, grizzlyové jsou velmi vzácné - v Glacier se vyskytuje pouze kolem 200 zvířat. Riziko úmrtí od černých medvědí je o hodnovětší - v Glacier každá 1/2 rok černý medvěd zabit - zhruba na jednoho lověka. Ale na grizzlym je něco obzvlášť dšivého.

Můj strach

nebyl úplně nepodstatný. Od roku 1967 bylo v Glacier zabito a sněženo grizzlym deset lidí, naposledy v r. 1998. Wikipedia má jejich seznam. Zatímco moje zprávy z včelstvu mají tendenci být neaktivní, z tohoto si nebudu dělat legraci. Když navštívíte Glacier, musíte na paměti, 3/4e vy jste veteráni v domovině velkých a nevypovídajících zvířat. Áštoky jsou tragické, ale nakonec jsou to lidé, kdo másto navštívíte - " zvířata zde žijí.

McGee Meadow:

Přijeli jsme

ke Glacier z jihovýchodu, od Missouly. Přivezli jsme si spacíky a stan, ale byli jsme příliš zbabělí, než bychom zůstali tady hned, a měli jsme rezervaci v levném motelu poblíž vstupu do parku. Bohužel manažer hotelu omylem pronajal nějaké pokoje. Velmi se omlouval, a po 20 minutách telefonování z hotelu do hotelu, našel nám hradeček nocleh v chatce. Byl tak hodný, 3/4e zaplatil rozdíl v ceně hotelu! Ukázalo se, 3/4e v chatce není věc, než postel a topení, ale to bylo vše, co jsme potřebovali.

Následující -

ráno jsme vyrazili na nějaký první včelstvu, před denní lezení ke krásnému ledovcovému jezeru Trout Lake. Bylo krásné a poklidné, ale moje uznání bylo poněkud včelstvu, 3/4e stojím na samotném skalnatém místě, kde v r. 1967 bylo zabit lid - celá den sledování grizzlym, který nakonec v noci zabit, a včelstvu byl jeden zabit lověk. Kromě toho nějakou legendárních rozměrů byla stejnou noc zabita grizzlym jiná žena, včelstvu asi 20 mil odsud.

Beth a já

jme se rozhodli, 3/4e naše chatka se nám líbila tak, 3/4e jsme tam strávili tři noci. (Dopravdy jsme se potěšili.) Třetí den jsme sledovali ptáky a potulovali se, a potom v poledne zůstali hledat masožravé rostliny.

Navštívili jsme McGee Meadow (na obrázku v½) pod Camas Road, velkou ostřmicovou louku, která byla zaplavena po kolena hlubokou ledovou vodou. Rozptáleny tu a tam ostřmici, vřtinou skryté, byly dřvy a potřky. Kdy jsme do nich pchali holemi, nebyli jsme schopni dosáhnout dna. Jak si umíte představit, chze zřdn½m ostřmicov½m polem byla vzrující-.

Utricularia minor:

Rostoucí v bahně rozkládající se ostřmice (Carex sp.), našel jsem tuto pěknou bublinatku, Utricularia minor. Rostliny byly pěkně robustní, a musel jsem se na ně pár minut pozorně dívat, abych se ujistil, že má u vyloučit U. intermedia nebo U. ochroleuca.

Tady je další obrázek pro vaše potěšení.

Mimoходом to byla Beth, kdo se dozvědí, že na McGee Meadow jsou masožravé rostliny a objevila to v jednom z našich prvdů po parku! Psalo se tam, že louky mají jak bublinatky, tak rosnatky (pravděpodobně D. rotundifolia), ale našli jsme jen Utricularia minor.

Turiony:

Jak jsme očekávali, rostliny Utricularia minor vytvářely zimní pupeny. Ale byli jsme překvapeni, když jsme je viděli produkovat tak dramaticky ploché listy. Toto není typické – obvykle jsou vce nitkovité nebo jen lehce zploštělé. Ano, listy jsou často zploštělé v období tvorby zimních pupenů, ale obvykle ne po celou dobu v½honku, jak vidíme zde.

Bylo by zajímavé sbírat jedince, abychom viděli, jestli se morfologie se zploštělými listy udržela v kultivačních pokusech, ale byli jsme na území národních parků a neměli povolení ke sběru.

Ta divná kulatá včelice stávkou mezi fotografie je plodnice nějakého druhu houby.

Opravdu plochá!

Mimochodem, zatímco jsme prozkoumávali a fotili v tomto ostřicovém poli, dříve jsme se protokolem, kterým se včelice dříve, kdykoliv sdělíme lokalitu s velkým předtorem, jako jsou pumy nebo medvědi. Vzkum napovídá, že otoky pum na lidi se pravděpodobněji podobají, když se lidé skláníjí, zabývají tkaničkami od bot, nebo vrtají v zemi. V takovém případě lidé vypadají vace jako tyto nožkové kopytnice, které pumy mnohem častěji považují za kořisti.

Takže když jsem byl shrben nad měřím fotografickým vybavením, Beth stála plně vzpřímeně a hlídala. Když se ona začala vrtat v zemi, hlídala jsem jí. Vypadá to zřejmě absurdně, na je pohupování nahoru a dolů v opačném směru, než je ten druhý, ale myslím si, že je to rozumné opatření.

Rosnatky:

Když jsme skončili s McGee Meadow, popojeli jsme kousek na severní konec jezera McDonald. Zjistil jsem, že v mokřadu v oblasti vznikly plovoucí koberce rašeliníku, takže jsem doufal, že to má být poskytnout dobrý materiál pro masožravé rostliny. Na McGee Meadow jsme strávili vace času, než jsem oekval, takže jsme měli jen měřlo času před západem slunce. A li jsme k nám jemu cívělovému mokřadu "malému jezírku" a prozkoumávali jeho obvod. Udržoval jsem si před sebou hledět před sebou, protože jsem chtěl nechat dost času na cestu zpět k nám jemu autu před západem slunce. Neměl jsem žádný zájem být v lese po setmění.

Po několika úsvětech na řaděch falešných startech jsme konečně našli rašeliníkovou koberec. Byl velmi malý, jen trochu větší než okraj porostu přesahující z bahu. Na něm jsme našli tyto velmi pěkné Drosera rotundifolia.

Barevně:

Rostliny

byly velmi malá, ale velmi červeně; zbarveně a dobře vyvinutě hibernakula ukazovala, se rostliny pravděpodobně na zimu. Bohužel byl koberec rajčínku tak malý a bylo to tam už dost poněkud zanedbávaných, se jsme našli navíc v okolí krátkou, abychom nepřišli k degradaci lokality. Po několika fotografiích jsme koberec opustili a dále se jinde po dalších rostlinách, ale našli jsme nic "ani bublinatku ve vodě".

Sáňák-m,

co by nás drželo, a strachem ze tmy nad námi, jsme chvíli zpět k našemu autu. Byl to náš poslední den v západní části Glacier, a já jsem litoval, že nemáme den navíc. Peter Lesica mi řekl o blízké lokalitě s *Utricularia intermedia*, ale našli jsme ji navíc.

Vysoký kraj:

Další den

jsme jeli po nové silnici nazvané Cesta vedoucí ke slunci, která nás zavedla do vysokého kraje v Glacier. Právě vodce o Glacier fantazují o scéně, ale já jsem byl skeptický. Desetiletý, kdy jsem byl v Arizoně, mne vyčerpalo, takže bych si užil scéně, muselo to být opravdu něco, aby mě to ohromilo. Ale vzhled v Glacier? Přijni! Je to asi a máj klid byl ten tam. Zastavovali jsme znovu a znovu, abychom zřídili na obrovské ledovcové údolí, vrcholy a vodopády. Částečně se jako dříve na mém prvním výletě do hor.

Silnice

kdyžila kontinentální pohoří v Logan Pass. I když je pohoří jen 2025m, byla to navíc trasa, alpánská oblast, a už tam spadlo i několik sněhových pokrůtek. Přes to, jak pozdně bylo období, některé rostliny stíhaly kvetly. Rostlina na fotografii je (vážně) Castilleja rhexifolia.

Beth a já

jsme dosáhli hlavní cesty ke Gunsight Lake. Toto bylo téměř první opravdu dlouhý výstup v Glacier, kolem 20km, a měly nás zavést do velmi rovního terénu. Dále, když udržíme rychlé tempo a budeme pokračovat za Gunsight Lake do

Gunsight Pass, dosáhli bychom stezky vedoucí zÁ dolÁ. Podí tto Ásti cesty, jako zvláitná- odmánu, bychom máli narazit na Pinguicula macroceras. (Dáky Peteru Lesicovi za tuto v½bornou lahdku!)

Jedin½ hÁek

byl v tom, Áe kdy¾ budeme lelkovat, nebudeme má-t Áas dosáhnout tuÁnic a vrítit se kÁ autu pÁed setmÁnÁ-m. Tak¾e udr¾ovÁjnÁ- dobrÁho tempa a nezastavovÁjnÁ- kvÁli ka¾dÁmu ptÁjkovi nebo rostlinÁ bylo náco, co jsme museli má-t na pamÁti.

Kdy¾ jsme si

pÁipravovali batohy na cestu, zjistili jsme sÁ obavami, Áe kvÁli nedÁjn½m stÁmetnutÁ-m sÁ grizzly medvÁdy byla ÁÁist cesty zrádnÁjÁ- ne¾ obvykle a Áe nákerÁ kempy vÁ oblasti byly zavÁeny. UmÁ-te si pÁedstavit, Áe nájm to trochu zvedlo krevnÁ- tlak.

Nad Gunsight

Lake:

PÁbÁhem

naÁÁ- cesty naÁÁ- cesty málo b½t dlouhÁ stoupÁjnÁ-, tak jsme nelibÁ nesli to, Áe zaÁÁ-nala prudká½m klesÁjnÁ-m kÁ pÁechodu potoka. VÁdÁli jsme, Áe budeme muset zÁskat ka¾dÁ½ metr zpÁt dÁle po cestÁ. Po pÁechodu potoka se cesta narovнала a potom zaÁala stoupat. VÁstup byl milosrdnÁ márn½, ale cesta byla velmi dlouhá. Nakonec se jezero Gunsight Lake po nákolika hodinÁch objevilo vÁ dÁlce, nádhernÁ ve svÁ ledovcovÁ krÁse.

Asi Á¼ má-le

pÁedtÁ-m, ne¾ jsme dosáhli jezera, stezka prochÁizela pasekou á€ má-stem pro pÁÁ-pravu jÁ-dla pro ty, kdo vÁ oblasti kempujÁ-. Kdy¾ jste vÁ domovinÁ medvÁdÁ grizzly, doporuÁuje se jÁ-st jÁ-dla, kterÁi nejsou pÁÁ-liÁi aromatická, a pÁipravovat si je daleko od tÁboÁiÁtÁ. TakÁ byste se máli pÁevlÁci zÁ obleÁenÁ-, ve kterÁm jste vaÁmili vaÁje jÁ-dlo, a nemÁli byste si toto obleÁenÁ- brÁit sÁ sebou do stanu!

Zastavili

j jsme na dost dlouho, abychom rychle poobÁdvali náje neslanÁ nemastnÁ jÁ-dlo, a potom pokračovali za jezero. Stezka se zvedala vysoko nad dno ÁdolÁ- (jak má-Á¾ete vidÁt vÁ½Áje). Brzy se stala Ázkou jako nit, jak Ájplhala na skalnatÁ stÁny ÁdolÁ-. Cestu nebylo tÁeba hledat -Á na levÁ stranÁ byla strmÁ stÁna, napravo strmÁ½ srÁiz. PoÁÁid jsem peÁlivÁ sledoval stÁnu, jestli nevidÁ-m tuÁnici.

Zábrana na silnici:

A jak jsme pokračovali v našem v½stupu, narazili jsme na stezce na tuto horskou kozu a její kázele. Tato zvířata byla celkem spokojeni s pobytem na stezce a probírali se káminami. Naše nesmělé pokusy vyhnat zvířata ze stezky vedly pouze v jejich dlouhých, zlověstných pohledy, jako je vidět zde. Jednoduše se nechtěly hnout. Byli jsme vyvedeni z konceptu. Ani jeden z nás neuměl vyčkat stádu matky, a nevěděli jsme, jak by mohla zareagovat, když měla pod sebou mladé. Vážnějte si, že má velmi dlouhé rohy, a její málo podezřelá, že v, jak je používá.

Vážiml jsem si několika turistů asi 30m za kozami, blokováných v jejich pokusu sestoupit po stezce, stejně jako my byli blokováni v našem pokusu po návystoupit. Byli jsme vážně zmrazeni na stezce.

Co jsme mohli dělat? Byli jsme málo než 1km od másta, kde jsem si myslel, že najdeme tu nice, ale byli jsme omezeni párem horských koz. Ubíval jsem "as" byli jsme zrovna v polovině dne, v našem jsme se museli vrátit zpět k autu. Ale ty kozy se nechtěly hnout, takže po chvíli jsme se otočili, a zaměnilí zpět do dolů. To byla mimochodem 20km dlouhá cesta.

Mám nespočet pátech zkušeností, kdy jsme tma, ale neplně dosáhli lokality masožravých rostlin. Obvykle tyto v½lety ve sv½ch zprávných ani nezmiuji. Ale tento incident stál za popis, jako úžasná, divná - dává vod, kvůli kterému jsem kdy neuspěl.

Plánců-
stána:

Další den jsme za svitu sledovali ptáky v Logan's Pass, abychom viděli bálky bálky a pávkavice, a lamentovali jsme, že náš osud oddělil od setkání s rosmájkem o slabých 15 minut. Zbytek dne byla povětšinou auto tour, abychom viděli zajímavé másta podél Cesty vedoucí ke slunci.

Poblání

Logan's Pass je pozoruhodná silnice zažlutá do černě skály. Jmenuje se Pláň-cá-stána, protože na jaře a v létě teče povrchová voda přes skálu na silnici, a smáta auta. Jsem si jistý, že je to krásná, ale je to umělá vlněná silnice.

Hawkeye

Rondeau mi řekl, že na Pláň-cá-stánu se vyskytují tušnice, pravděpodobně kolonizovaly stánu nad silnicí za kolonií lehce vlně po stánu. Protože byl pozdní podzim, hladina vody byla nízká, a zatímto na něm jen pár kapek, když jsme měli stánu. Viděl jsem několik rostlin, které vypadaly slibně, takže kousek dál po cestě do Logan's Pass jsme našli másto k zaparkování, a došli zpět ke stánu.

Toto byla

pravděpodobně nejnebezpečnější věc, kterou jsme na vlně podnikli, ne kvůli hrozbě od medvěda, ale hlavně kvůli provozu. Stána je přesmo proti silnici, sá velmi malým bezpečným prostorem. Beth a já jsme znovu pracovali v systému kámo, kdy jeden z nás hledal rostliny, zatímco ten druhý hlídal kvůli nebezpečí.

Obydlí na

tesu:

Jistě,

přimknutě k strmě skále, tam byly tušnice! Byly daleko z dosahu, tak jsme je museli zkoumat našimi dalekohledy. Toto je fotografie poženě teleobjektivem, hledám kolmo nahoru.

Rostliny

vypadaly mrtvé, ale byl jsem schopen rozeznat, že byly pouze v dormanci. Květná stonky na rostlinách ukazují, že přestože jejich životní styl je nebezpečný, vyplatí se jim!

Nebyl jsem

schopen určit, o jaký druh skály se jedná. Máte mě někdo obohatit naším autoritativním, než je pouhé hádání?

Západní- Montana (2. část)

Page citations: Personal observations.

Revised:
January 2008

©Barry
Rice, 2005

T: Pavla Vacková